

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 390/2022-66

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku (sudca spravodajca) a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov 1. [REDACTED], [REDACTED],

[REDACTED], 2. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]

3. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], 4. [REDACTED],

[REDACTED], [REDACTED], 5. [REDACTED], [REDACTED],

[REDACTED], 6. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]

[REDACTED], 7. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]

8. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], 9. [REDACTED]

[REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], 10. [REDACTED], [REDACTED]

[REDACTED], [REDACTED], 11. [REDACTED], [REDACTED],

[REDACTED], 12. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]

[REDACTED], 13. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]

[REDACTED], 14. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]

15. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], 16. [REDACTED]

[REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], 17. [REDACTED],

[REDACTED], [REDACTED], 18. [REDACTED], [REDACTED]

[REDACTED], [REDACTED], 19. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]

[REDACTED], 20. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], 21. [REDACTED]

[REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených JUDr. Olgou Szabó,

advokátkou, Rákocziho 213/4, Patince, proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre

č. k. 19Sp/19/2010-1918 z 31. júla 2020, proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre

č. k. 19Sp/19/2010-1964 zo 7. januára 2021, proti postupu Krajského súdu v Nitre v konaní

vedenom pod č. k. 19Sp/19/2010 a postupu Okresného úradu Komárno v konaní vedenom

pod sp. zn. A/2010/00119 a o ústavnej sťažnosti sťažovateľov 22. [REDACTED], [REDACTED]

[REDACTED], [REDACTED], 23. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]

[REDACTED], 24. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]

[REDACTED], 25. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]

26. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], 27. [REDACTED],

[REDACTED], [REDACTED], 28. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]

[REDACTED], 29. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]

[REDACTED], 30. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]

31. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], 32. [REDACTED],

[REDACTED], 33. [REDACTED], [REDACTED],
[REDACTED] 34. [REDACTED], [REDACTED],
[REDACTED] 35. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED],
36. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], 37. [REDACTED]
[REDACTED], [REDACTED], 38. [REDACTED], [REDACTED]
[REDACTED], [REDACTED], 39. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]
[REDACTED] 40. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] 41. [REDACTED]
[REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], 42. [REDACTED], [REDACTED]
[REDACTED], [REDACTED], 43. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]
[REDACTED], 44. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]
[REDACTED] 45. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], 46. [REDACTED]
[REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], 47. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]
[REDACTED], [REDACTED], 48. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]
[REDACTED], 49. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]
50. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]
51. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], 52. [REDACTED]
[REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], 53. [REDACTED], [REDACTED]
[REDACTED], [REDACTED], 54. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]
[REDACTED], 55. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], 56. [REDACTED]
[REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] 57. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]
[REDACTED], 58. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]
59. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] 60. [REDACTED], [REDACTED]
[REDACTED], [REDACTED], 61. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]
[REDACTED], 62. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]
63. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], 64. [REDACTED], [REDACTED]
[REDACTED], [REDACTED], 65. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]
[REDACTED], [REDACTED] 66. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]
[REDACTED], 67. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED]
68. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], 69. [REDACTED], [REDACTED]
[REDACTED], [REDACTED], 70. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]
[REDACTED], [REDACTED], 71. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]
[REDACTED], 72. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], 73. [REDACTED]
[REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], 74. [REDACTED], [REDACTED]
[REDACTED], [REDACTED], 75. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]
[REDACTED], 76. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]
[REDACTED] 77. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]
[REDACTED], 78. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]
79. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], 80. [REDACTED], [REDACTED]
[REDACTED], [REDACTED], 81. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]
[REDACTED], 82. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]
[REDACTED], 83. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], 84. [REDACTED], [REDACTED]
[REDACTED], [REDACTED], 85. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]
[REDACTED], [REDACTED], 86. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]
[REDACTED], 87. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]

88. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], 89. [REDACTED],
[REDACTED], [REDACTED], 90. [REDACTED], [REDACTED],
[REDACTED], 91. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED],
92. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] 93. [REDACTED],
[REDACTED], [REDACTED], 94. [REDACTED], [REDACTED]
[REDACTED], [REDACTED], 95. [REDACTED], [REDACTED],
[REDACTED], 96. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED],
97. [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] 98. [REDACTED], [REDACTED]
[REDACTED], [REDACTED], 99. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]
[REDACTED] [REDACTED] 100. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED],
101. [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED],
102. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených
JUDr. Olgou Szabó, advokátkou, Rákocziho 213/4, Patince, proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre
č. k. 19Sp/19/2010-1918 z 31. júla 2020 a proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre
č. k. 19Sp/19/2010-1964 zo 7. januára 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavné sťažnosti **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkové východiská

1. Sťažovatelia 1 – 21 sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 1. marca 2021 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 19Sp/19/2010-1918 z 31. júla 2020 a uznesením krajského súdu č. k. 19Sp/19/2010-1964 zo 7. januára 2021 (ďalej spolu len „napadnuté uznesenia“) a porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní vedenom na Obvodnom pozemkovom úrade v Komárne (teraz Pozemkový a lesný odbor Okresného úradu Komárno) (ďalej len „okresný úrad“) pod sp. zn. A/2010/00119 (ďalej len „napadnuté konanie okresného úradu“) a v konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 19Sp/19/2010 (ďalej len „napadnuté konanie krajského súdu“).

2. Sťažovatelia 22 – 102 sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 26. marca 2021 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolu č. 11 s dodatkovým protokolom 4, 6, 7, 12 a 13 (ďalej len „dohovor“) napadnutými uzneseniami krajského súdu. Predmetná ústavná sťažnosť bola doplnená podaním doručeným ústavnému súdu 30. marca 2021 a pôvodne bola vedená pod sp. zn. Rvp 677/2021.

3. Sťažovatelia v podaných ústavných sťažnostiach navrhujú, aby ústavný súd:

- a) zrušil napadnuté uznesenia krajského súdu a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie;
- b) usmernil krajský súd, aby uznesenie o trovách konania vydal v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytnutie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“), nálezom ústavného súdu č. k. IV. ÚS 248/2018-109 z 21. júna 2018 (ďalej len „nález IV. ÚS 248/2018“) a nálezom ústavného súdu č. k. II. ÚS 392/2019-130 z 28. apríla 2020;
- c) vydal opatrenie na odstránenie protiprávneho stavu, na vrátenie vlastníctva k pozemkom a zabezpečil uplatnenie nerešpektovaného ústavného práva;
- d) priznal každému zo sťažovateľov finančné zadostučinenie ako náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20 000 eur a náhradu trov konania.

4. Uznesením ústavného súdu č. k. Pls. ÚS 31/2021-7 zo 14. apríla 2021 ústavný súd spojil konania o ústavných sťažnostiach sťažovateľov na spoločné konanie. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť okamihom jeho prijatia ústavným súdom.

5. Sťažovatelia, resp. ich právni predchodcovia si 23. decembra 2004 uplatnili na okresnom úrade nárok na navrátenie vlastníctva k nehnuteľnostiam podľa zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 503/2003 Z. z.“).

6. Okresný úrad vo veci vydal rozhodnutie č. A/2010/001191 z 27. mája 2010 (ďalej len „rozhodnutie okresného úradu“), v ktorom vlastnícke právo k dotknutým nehnuteľnostiam sťažovateľom priznané nebolo, pretože podľa správneho orgánu sťažovatelia neboli oprávnenými osobami podľa § 2 ods. 1 a 2 zákona č. 503/2003 Z. z. Z doručených ústavných sťažností a ich príloh vyplýva, že sťažovatelia boli následne účastníkmi napadnutého konania pred krajským súdom, v ktorom sa domáhali preskúmania zákonnosti tohto rozhodnutia okresného úradu.

7. Krajský súd vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 19Sp/19/2010-351 z 21. novembra 2011, ktorým rozhodnutie okresného úradu potvrdil.

8. Proti rozsudku krajského súdu bolo podané odvolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením č. k. 10Sžr/22/2013 z 29. januára 2014 tak, že rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd sa primárne zaoberal otázkou zastúpenia účastníkov konania. Zo spisu krajského súdu vyplývalo, že opravný prostriedok proti preskúmanému rozhodnutiu okresného úradu podali navrhovatelia (nie všetci navrhovatelia podali ústavnú sťažnosť, avšak každý zo sťažovateľov bol navrhovateľom alebo je právnym nástupcom pôvodného navrhovateľa) (účastníci konania na strane navrhovateľov ďalej spolu ako „navrhovatelia“) v zastúpení spoločnými zástupcami [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] (ďalej len „spoloční zástupcovia“). S týmito spoločnými zástupcami krajský súd konal, len tieto osoby predvolával na pojednávania, vypočúval ich a len spoločným zástupcom doručoval rozsudok. Krajský súd síce vyzval spoločných zástupcov na predloženie splnomocnenia, avšak následne bez doručenia plných mocí konal a rozhodol. Zároveň sa krajský súd nevysporiadal s § 24 Občianskeho súdneho poriadku

(ďalej len „OSP“), z ktorého vyplýva, že sa možno dať zastúpiť len jednou fyzickou osobou. Na toto ustanovenie síce rovnako spoločných zástupcov upozornil, avšak aj bez ohľadu na to vydal rozhodnutie v rozpore so zákonom. Na základe uvedeného najvyšší súd konštatoval, že krajský súd odňal navrhovateľom možnosť konať pred súdom, keď títo neboli predvolávaní na pojednávania a nebol im doručený rozsudok krajského súdu, čím im bolo znemožnené podať prípadné odvolanie. Najvyšší súd zároveň upozornil, že v dotknutom súdnom konaní sa nemožno nechať zastupovať fyzickou osobou v zmysle § 27 ods. 1 OSP, a to s ohľadom na § 27 ods. 3 OSP, podľa ktorého sa takéto zastúpenie v konaní o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov podľa piatej časti tretej hlavy OSP nepripúšťa.

9. Po vrátení veci na rozhodovanie krajskému súdu vydal krajský súd uznesenie č. 19Sp/19/2010-802 zo 4. decembra 2014, ktorým okrem iného ustanovil advokáta ako spoločného právneho zástupcu všetkých navrhovateľov, a to v zmysle § 29a OSP, podľa ktorého ak je v tej istej veci na jednej strane sporu počet účastníkov väčší ako dvadsať a jednotlivým výkonom ich práv by mohol byť ohrozený účel a rýchly priebeh konania a títo účastníci sa nedohodnú na spoločnom zástupcovi, navrhne ho súd.

10. Podaním z 27. mája 2014 bola predsedovi krajského súdu doručená sťažnosť navrhovateľov podľa § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorou namietali porušenie práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a porušenie práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Krajský súd listom z 25. júna 2014 navrhovateľom oznámil, že podanú sťažnosť považuje za nedôvodnú.

11. Časť navrhovateľov (38 z nich) podalo 31. augusta 2017 sťažnosť na ústavný súd pre porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy a práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. O ústavnej sťažnosti rozhodol ústavný súd nálezom č. k. IV. ÚS 248/2018 tak, že základné právo dotknutých navrhovateľov na prerokovania veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v napadnutom konaní pred krajským súdom porušené bolo a priznal každému z dotknutých navrhovateľov finančné zadosťučinenie každému v sume 300 eur. Ústavný súd zároveň prikázal krajskému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prietahov.

12. Ďalší navrhovatelia (v počte 53 osôb) podali 2. júla 2019 sťažnosť na ústavný súd, a to rovnako pre porušenie ich pre porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy a práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. O tejto sťažnosti rozhodol ústavný súd nálezom č. k. II. ÚS 392/2019 tak, že základné právo týchto navrhovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v napadnutom konaní pred krajským súdom porušené bolo a priznal každému dotknutému navrhovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 300 eur, ako aj náhradu trov konania. Ústavný súd nálezom neprikázal krajskému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prietahov, pretože ten rozsudkom č. k. 19Sp/19/2010-1841 z 9. decembra 2019 (rozsudok nadobudol právoplatnosť 5. marca 2020, pozn.) rozhodol tak, že zrušil rozhodnutie okresného úradu a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie. Zároveň krajský súd určil, že okresný úrad je povinný zaplatiť navrhovateľom náhradu trov konania.

13. Na základe vydaného rozsudku krajského súdu právna zástupkyňa navrhovateľov podaním zo 17. marca 2020 predložila zoznam úkonov právnych služieb, v ktorom si uplatnila trovy právneho zastúpenia spolu vo výške 46 183,78 eur, a to s ohľadom na § 13 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., podľa ktorého sa základná sadzba tarifnej odmeny zníži o 50 %, ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb. Napadnutým uznesením č. k. 19Sp/19/2010-1918 z 31. júla 2020 krajský súd rozhodol tak, že navrhovateľom priznal náhradu trov konania vo výške 457,21 eur. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že pretože navrhovatelia tvoria nerozlučné spoločenstvo, neprichádza do úvahy aplikácia § 13 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., pretože úkon advokáta urobený v mene zastupovaných nerozlučných spoločníkov je potrebné považovať stále len za jeden úkon, a nie za spoločný úkon.

14. Proti tomuto uzneseniu podala právna zástupkyňa navrhovateľov sťažnosť, ktorou namietala nejednoznačnosť výšky náhrady trov konania, keďže podľa nej výrok uznesenia možno interpretovať dvoma spôsobmi – buď tak, že náhrada trov konania patrí všetkým navrhovateľom spolu, alebo tak, že každému navrhovateľovi patrí náhrada trov konania vo výške 457,21 eur. Krajský súd o sťažnosti navrhovateľov rozhodol napadnutým uznesením č. k. 19Sp/19/2010-1964 zo 7. januára 2021 tak, že sťažnosť navrhovateľov zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľov

15. Krajský súd mal sťažovateľom odňať možnosť konať pred súdom, keď konal o právach a povinnostiach zosnulých osôb, nezisťoval totožnosť dedičov a opomenul ich uviesť medzi účastníkmi konania, v dôsledku čoho si nemohli uplatniť procesné práva účastníka konania. Vo vzťahu k napadnutým uzneseniam sťažovateľa namietajú tiež skutočnosť, že sa rozhodlo len o trovách konania v období od marca 2014, pričom nebolo rozhodnuté o odmene spoločných zástupcov a krajský súd nerozhodol ani o trovách správneho konania.

16. Sťažovatelia 1 – 21 ďalej namietajú aj porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, a to nielen v konaní pred krajským súdom, ale aj v konaní pred okresným úradom. Ako vyplýva z podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľov 1 – 21, necelých 6 rokov trvalo konanie na prvom stupni a krajskému súdu trvalo ďalších skoro 11 rokov, kým rozhodol, keďže nevedel správne zistiť okruh účastníkov konania a skúmať ich zastúpenie v konaní. Postup správneho orgánu a krajského súdu je podľa sťažovateľov 1 – 21 neakceptovateľný a nezlučiteľný s čl. 48 ods. 2 ústavy.

III.

Pristúpenie sťažovateľov 100 – 102 k podanej ústavnej sťažnosti

17. Právna zástupkyňa sťažovateľov podaním z 28. marca 2021 podaným na poštovú prepravu 29. marca 2021 a doručeným ústavnému súdu 30. marca 2021 oboznámila ústavný súd s úmrtím navrhovateľa [REDAKOVANÉ]. Na základe potvrdenia o okruhu dedičov č. k. 5D/140/2021, Dnot 104/2021 z 26. marca 2021 po zomrelom [REDAKOVANÉ] dedia (a) [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], (b) [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a (c) [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ].

Právna zástupkyňa sťažovateľov zároveň uviedla, že títo dedičia po zosnulom navrhovateľovi majú záujem pripojiť sa k ústavnej sťažnosti sťažovateľov z 26. marca 2021.

18. Podľa § 124 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) možno ústavnú sťažnosť podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi.

19. Podľa § 62 zákona o ústavnom súde sa na konanie pred ústavným súdom podľa povahy veci primerane vzťahuje Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Podľa § 121 ods. 3 CSP sa lehoty určené podľa týždňov, mesiacov alebo rokov končia uplynutím toho dňa, ktorý sa svojím označením zhoduje s dňom, keď nastala skutočnosť určujúca začiatok lehoty; ak ho v mesiaci niet, posledným dňom mesiaca.

20. Ústavná sťažnosť sťažovateľov 22 – 102 smerovala len proti napadnutému uzneseniu krajského súdu č. k. 19Sp/19/2010-1918 z 31. júla 2020 a proti uzneseniu krajského súdu č. k. 19Sp/19/2010-1964 zo 7. januára 2021. Uznesenie krajského súdu č. k. 19Sp/19/2010-1964 zo 7. januára 2021 pritom nadobudlo právoplatnosť 28. januára 2021. Lehota na podanie ústavnej sťažnosti preto uplynula 28. marca 2021.

21. Právna zástupkyňa sťažovateľov síce správne uvádza, že podľa § 121 ods. 5 CSP postačuje, ak je podanie v posledný deň lehoty podané na poštovú prepravu, avšak nesprávne vyhodnotila, že sa do plynutia lehoty nezapočítava deň, keď nastala skutočnosť určujúca začiatok lehoty. Ustanovenie § 121 ods. 2 CSP sa totiž použije len v prípade, keď ide o počítanie lehoty určenej podľa dní. Posledným dňom, kedy bolo možné podať ústavnú sťažnosť na poštovú prepravu, bol 28. marec 2021.

22. S ohľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že v prípade sťažovateľov [REDAKOVANÉ] (sťažovateľka 100), [REDAKOVANÉ] (sťažovateľka 101) a [REDAKOVANÉ] (sťažovateľka 102) ide o oneskorene podanú ústavnú sťažnosť, a preto ju v zmysle § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde odmietol.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

IV.1. Vymedzenie rozsahu prieskumu ústavného súdu:

23. Podľa § 45 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 43 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej

ochrany (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05). Takto vymedzený rozsah prieskumu ústavného súdu môže byť vo výnimočných okolnostiach modifikovaný (zvyčajne rozšírený) dôvodmi ústavnej sťažnosti, z ktorých ale musí zrozumiteľne vyplývať nespochybniteľný záujem sťažovateľa podrobiť ústavnoprávnemu prieskumu konkrétne a adresne vymedzené rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah (vymedzený predmetom, subjektom a inými, najmä časovými súvislosťami), na čo musí nevyhnutne vecne nadväzovať aj pregnantná súvzťažná ústavnoprávna argumentácia sťažovateľa. Jedine za kumulatívneho splnenia týchto podmienok je tak potom možné prekročiť petit ústavnej sťažnosti pri rešpektovaní ontologickej podstaty tohto ústavného inštitútu, potierajúc pritom prehnanú ústavnoprávnu solemnitú, ktorej dôsledky by mohli ohroziť materiálnu ochranu sťažovateľových základných práv a slobôd (I. ÚS 514/2020).

24. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že tvrdenia o porušení iných ustanovení ústavy, ktoré sťažovateľ uvádza v texte sťažnosti mimo petitu, je potrebné považovať iba za súčasť jeho argumentácie (III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07, IV. ÚS 279/07).

25. Z petitu ústavnej sťažnosti sťažovateľov 1 – 21 vyplýva, že žiadajú, aby ústavný súd vyslovil, že „*právo sťažovateľov v 1/-21/ rade domáhať sa zákonom ustanoveným postupom práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Krajskom súde v Nitre*“ a „*právo sťažovateľovi v 1/ - 21/ rade, teda všetkých sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 4 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na správnom orgáne a na Krajskom súde v Nitre*“ porušené bolo.

26. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd konštatuje, že z petitu ústavných sťažností nie je samo osebe zřejmé, vo vzťahu k akým rozhodnutiam sa porušenie práv sťažovateľov namieta. Vzhľadom však na to, že súčasťou petitu ústavnej sťažnosti je aj návrh sťažovateľov, aby ústavný súd zrušil uznesenie krajského súdu č. k. 19Sp/19/2010-1918 z 31. júla 2020 a uznesenie krajského súdu č. k. 19Sp/19/2010-1964 zo 7. januára 2021, ktorými krajský súd rozhodol o výške náhrady trov konania, ústavný súd je toho názoru, že s ohľadom na túto časť petitu, ako aj ústavnoprávnu argumentáciu obsiahnutú v ústavných sťažnostiach možno bez pochyby vyvodiť, že sťažovatelia namietajú porušenie svojho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vo vzťahu k (a) uzneseniu krajského súdu č. k. 19Sp/19/2010-1918 z 31. júla 2020 a (b) uzneseniu krajského súdu č. k. 19Sp/19/2010-1964 zo 7. januára 2021.

27. Pokiaľ ide o namietané porušenie práva sťažovateľov 1 – 21 na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd konštatuje, že napriek neurčitému zneniu samotného petitu ústavnej sťažnosti možno z obsahu podanej ústavnej sťažnosti a najmä z ústavnoprávnej argumentácie v nej obsiahnutej jednoznačne a bez pochyby určiť, že prietahy namietané sťažovateľmi 1 – 21 sa týkajú (a) konania pred krajským súdom sp. zn. 19Sp/19/2010 a (b) konania pred okresným úradom ako správnym orgánom sp. zn. A/2010/00119. Sťažovatelia 22 – 99 v tejto súvislosti v podanej ústavnej sťažnosti uviedli, že predmetom ústavnej sťažnosti nie sú prietahy v správnom a súdnom konaní s ohľadom na prebiehajúce rokovania o zmierlivom urovnaní vo veci sťažnosti Balogh a ďalší proti Slovensku vedenej pod č. 7918/19 na Európskom súde pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ako aj o zmierlivom urovnaní vo veci sťažnosti Angyal a ďalší proti Slovensku vedenej pod č. 43062/20 na ESLP.

28. Časť ústavnoprávnej argumentácie obsahuje aj námietky sťažovateľov smerujúce voči uzneseniu najvyššieho súdu č. k. 10Sžr/22/2013 z 29. januára 2014, ktorým najvyšší súd rozhodol o odvolaní navrhovateľov voči rozsudku krajského súdu č. k. 19Sp/92010-351 z 21. novembra 2011. Ústavný súd však vo vzťahu k týmto námietkam uvádza, že:

- a) ústavnoprávna argumentácia je v tomto ohľade nedostatočná, neurčitá a nezrozumiteľná;
- b) z podaných ústavných sťažností nie je jasné, či malo byť predmetom preskúmania ústavným súdom aj uznesenie najvyššieho súdu, pretože ani najvyšší súd, ani akékoľvek jeho rozhodnutie nie je spomenuté v petite ústavných sťažností (a to ani len okrajovo definovaním konania, porušovateľa či rozhodnutia).

29. Aplikujúc závery ústavného súdu uvedené v rozhodnutí č. k. I. ÚS 514/2020, ústavný súd dospel k záveru, že v tomto prípade nie sú dané podmienky pre rozšírenie petitu ústavnej sťažnosti, keďže zo samotnej ústavnej sťažnosti nevyplýva nespochybniteľný záujem sťažovateľov podrobiť ústavnému prieskumu akékoľvek konkrétne a adresne vymedzené rozhodnutie a rovnako k takému záveru nemožno dospieť na základe ústavnoprávnej argumentácie sťažovateľov. V neposlednom rade považuje ústavný súd za potrebné zdôrazniť, že predmetným uznesením najvyššieho súdu bolo rozhodnuté v prospech navrhovateľov (a teda aj sťažovateľov), keďže vec bola vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie, a práve vďaka tomuto zásahu najvyššieho súdu bolo zrušené aj samotné rozhodnutie okresného úradu, ktorého preskúmanie zákonnosti navrhovateľa požadovali.

IV.2. K namietanému porušeniu práva sťažovateľov 1 – 21 na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy v napadnutom konaní pred krajským súdom:

30. Podľa stabilizovanej a konštantnej judikatúry ústavného súdu ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva ešte trvalo. Podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, nedochádza k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (napr. II. ÚS 55/02, I. ÚS 226/08).

31. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že napadnuté konanie pred krajským súdom bolo v čase podania ústavnej sťažnosti sťažovateľov 1 – 21 právoplatne skončené (a to v merite veci rozsudkom krajského súdu č. k. 19Sp/19/2010-1841 z 9. decembra 2019 a pokiaľ ide o trovy konania napadnutým uznesením krajského súdu č. k. 19Sp/19/2010-1964 zo 7. januára 2021). Ak už teda v čase podania sťažnosti krajský súd vo veci sťažovateľov 1 – 21 nekonal, nemohol ani porušovať ich právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, resp. v primeranej lehote.

32. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľov 1 – 21 v časti namietajúcej porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v napadnutom konaní pred krajským súdom po jej predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

IV.3. K namietanému porušeniu práva sťažovateľov 1 – 21 na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy v napadnutom konaní pred okresným úradom:

33. Ako vyplýva z doručenej ústavnej sťažnosti, sťažovatelia 1 – 21 okrem prietáhov v súdnom konaní namietajú tiež prietahy v konaní pred správny orgánom – okresným úradom, keďže samotné rozhodovanie o nároku navrhovateľov na navrátenie vlastníctva k pozemkom trvalo necelých 6 rokov – od podania návrhu 23. decembra 2004 do rozhodnutia okresného úradu z 27. mája 2010. S ohľadom na uvedené sťažovatelia 1 – 21 argumentujú, že postupom okresného úradu v napadnutom konaní došlo k porušeniu ich práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

34. Je potrebné dať za pravdu dotknutým sťažovateľom, že základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov sa zaručuje aj pred orgánmi verejnej správy, avšak na rozdiel od konania pred súdmi, kde má ústavný súd právomoc poskytovať ochranu tomuto základnému právu, v konaní pred orgánmi verejnej správy takú právomoc nemá (Drgonec, J. Ústava Slovenskej republiky. Teória a prax. 2. prepracované a doplnené vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2019). K rovnakému záveru ústavný súd dospel aj vo veci vedenej pod sp. zn. I. ÚS 400/2012, keď konštatoval, že rozhodovanie o nečinnosti orgánov verejnej správy, a teda aj o ochrane základných a iných práv, porušenie ktorých môže byť dané nečinnosťou správneho orgánu, je zverené všeobecným súdom v rámci správneho súdnictva.

35. Podľa § 6 ods. 1 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) správne sudy v správnom súdnictve preskúmajajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Konanie o žalobe proti nečinnosti orgánu verejnej správy podrobnejšie upravujú § 242 až § 251 SSP. Z § 242 ods. 1 SSP pritom jednoznačne vyplýva, že žalobca sa môže žalobou domáhať odstránenia nečinnosti orgánu verejnej správy v začatom administratívnom konaní. Z uvedených ustanovení SSP možno vyvodiť záver, že na ne možno v plnom rozsahu aplikovať judikatúru ústavného súdu uplatňovanú podľa § 250t ods. 1 OSP, teda judikatúru, ktorá vzhľadom na subsidiaritu právomoci ústavného súdu vylučuje, aby ústavný súd poskytoval ochranu namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ku ktorému malo dôjsť postupom orgánov verejnej správy (IV. ÚS 248/2018).

36. S ohľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov 1 – 21 v časti namietajúcej porušenie ich práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného úradu v napadnutom konaní pred okresným úradom podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 zákona o ústavnom súde odmieta pre nedostatok právomoci, keďže o ochrane tohto základného práva sťažovateľov 1 – 21 je príslušný rozhodovať iný súd.

IV.4. K namietanému porušeniu práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu č. k. 19Sp/19/2010-1918 z 31. júla 2020:

37. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou zdôrazňuje, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Podstata

a účel princípu subsidiarity vychádza z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013). Z princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu možno vyvodit' ústavný príkaz pre každú osobu, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, v zmysle ktorého musí rešpektovať postupnosť ústavnej ochrany, a preto pred tým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, musí požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04, II. ÚS 734/2017).

38. Sťažovatelia mali k dispozícii na ochranu označených práv proti napadnutému uzneseniu krajského súdu č. k. 19Sp/19/2010-1918 z 31. júla 2020 opravný prostriedok (sťažnosť), ktorý aj využili. Príslušným súdom na poskytnutie ochrany proti namietanému porušeniu práv sťažovateľov bol v konaní o sťažnosti sťažovateľov krajský súd.

39. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc na prerokovanie ústavnej sťažnosti sťažovateľov v časti smerujúcej proti uzneseniu krajského súdu č. k. 19Sp/19/2010-1918 z 31. júla 2020, a preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

IV.5. K namietanému porušeniu práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu č. k. 19Sp/19/2010-1964 zo 7. januára 2021:

40. V prípadoch, keď sťažovatelia namietajú porušenie svojich ústavou garantovaných práv rozhodnutím všeobecného súdu týkajúcim sa náhrady trov konania, je ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre zdržanlivý, keďže problematika trov konania má vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickú povahu, a preto sa k zrušeniu napadnutého výroku o trovách konania uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že v posudzovanej veci došlo k extrémnemu zásahu do základného práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces), alebo ak zistí, že zároveň došlo k neprípustnému zásahu aj do iného základného práva (IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

41. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu sťažovatelia namietajú, že nie je v súlade s vyhláškou č. 655/2004 Z. z., nálezom č. k. IV. ÚS 248/2018 ani nálezom č. k. II. ÚS 392/2019).

42. Krajský súd napadnutým uznesením rozhodoval o sťažnosti navrhovateľov proti uzneseniu vyššej súdnej úradníčky, ktorým rozhodla o výške náhrady trov konania navrhovateľov tak, že určila odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľom náhradu trov konania vo výške 457,21 eur v lehote 30 dní od právoplatnosti uznesenia na účet právnej zástupkyne navrhovateľov. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že navrhovatelia v podanej sťažnosti namietali nejednoznačnosť výšky náhrady trov konania, keďže podľa nich možno výrok uznesenia interpretovať dvoma spôsobmi, a to tak, že náhrada trov konania všetkým navrhovateľom je spolu 457,21 eur, alebo tak, že každému navrhovateľovi patrí náhrada trov konania po 457,21 eur, teda celkom 88 698,74 eur.

43. Krajský súd po preskúmaní podanej sťažnosti a ňou napadnutého uznesenia vyššej súdnej úradníčky konštatoval, že tá správne určila výšku náhrady trov konania navrhovateľov, plne sa vysporiadala s vyčíslením trov právneho zastúpenia a svoje rozhodnutie vyčerpávajúco odôvodnila, a to spôsobom, ktorý podľa krajského súdu v žiadnom prípade nemožno považovať za nejednoznačný. Krajský súd konštatoval, že úvahy, ktorými sa vyššia súdna úradníčka spravovala, majú oporu v zákone, nie sú svojvoľné, nemožno ich považovať za rozporné s vyhláškou č. 655/2004 Z. z. a so zákonom a sú tiež ústavne konformné. Stotožnil sa s názorom, že ak navrhovatelia tvoria nerozlučné spoločenstvo, tak neprichádza do úvahy aplikácia ustanovenia § 13 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., podľa ktorého sa základná sadzba tarifnej odmeny zníži o 50 %, ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb, pretože úkon advokáta urobený v mene zastupovaných nerozlučných spoločníkov je potrebné považovať stále za jeden úkon, a nie spoločný úkon. Krajský súd potom dospel k záveru, že vo vzťahu ku všetkým navrhovateľom spoločne možno priznať náhradu za navrhovateľmi uvedené úkony právnych služieb – prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie na súd vo veci samej a účasť na súdnom pojednávaní 9. decembra 2019 len raz ako jeden úkon právnej služby.

44. Ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie spĺňa ústavnoprávne požiadavky súdneho rozhodnutia, pričom v jeho odôvodnení nezistil svojvoľu ani arbitrárnosť. Ústavnoprávna argumentácia sťažovateľov je navyše značne obmedzená, až hraničná a nie je z nej možné vyvodit', ani to, v čom konkrétne vidia sťažovatelia rozpor napadnutého uznesenia s vyhláškou č. 655/2004 Z. z. či skoršími nálezmi ústavného súdu. Najmä s ohľadom na skutočnosť, že sťažovatelia sú zastúpení právnym zástupcom, takáto argumentácia je značne nepostačujúca.

45. Sťažovatelia poukazujú na skutočnosť, že napadnuté uznesenie sa zaoberá iba obdobím právneho zastúpenia navrhovateľov od marca 2014 do 9. decembra 2019 napriek tomu, že súdne konanie vo veci samej prebiehalo od júna 2010 do marca 2020. K tejto námietke sťažovateľov však chýba akákoľvek ďalšia argumentácia, najmä to aké konkrétne náklady vôbec mali navrhovateľom vzniknúť (berúc do úvahy skutočnosť, že v podanom odvolaní na najvyšší súd namietali najmä skutočnosť, že samotní navrhovatelia v konaní nevystupovali, neboli predvolávaní na pojednávanie a neboli im ani doručované rozhodnutia). Rovnaký záver prijal ústavný súd vo vzťahu k námietke sťažovateľov, že súd nerozhodol ani o trovách spoločných zástupcov. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľov, že krajský súd nerozhodoval o trovách správneho konania, ústavný súd uvádza, že v zmysle § 250 k OSP sa nahrádzajú len trovy súdneho konania.

46. Napokon sťažovatelia namietajú, že im krajský súd napadnutým uznesením č. k. 19Sp/19/2010-1964 zo 7. januára 2021 odňal možnosť konať pred súdom, keď rozhodol o právach a povinnostiach 14 zomrelých osôb.

47. Z doručených príloh ústavnej sťažnosti skutočne vyplýva, že krajský súd rozhodol napadnutým uznesením aj o náhrade trov konania zomrelých účastníkov konania. Otázne však zostáva, či z tohto dôvodu mohlo byť porušené právo sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že ujmy na svojich právach z uvedeného dôvodu sa môže domáhať len ten, komu sa postupom súdu znemožnilo právo na poskytnutie súdnej ochrany; teda ten, s ktorým mal súd v konaní pokračovať ako s právnym nástupcom pôvodného účastníka konania, avšak s ním nepostupoval (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

č. k. 1 Cdo 87/2010 zo 16. marca 2011). Ujmy v súvislosti s pochybením krajského súdu, ktorý v napadnutom uznesení uvádza aj zomrelých účastníkov konania, sa preto môžu domáhať len tí sťažovatelia, s ktorými sa malo v danom konaní pokračovať ako s právnym nástupcom, avšak sa s ním nekonalo.

48. Ústavný súd je však nútený aj v tomto prípade konštatovať, že ústavnoprávna argumentácia je v tejto časti opäť zjavne nepostačujúca a nie je možné z nej ani výkladom vyvodit', v čom konkrétne malo spočívať porušenie práv sťažovateľov – dedičov na súdnu ochranu. Konštatovanie prípadného pochybenia súdu totiž bez ďalšieho neznamená aj porušenie práv účastníkov konania, pretože k porušeniu práv vôbec nemuselo dôjsť.

49. Sťažovatelia sa v rámci argumentácie odvolávajú len na rozhodnutie najvyššieho súdu č. k. 10Sžr/22/2013 z 29. januára 2014, ktorým najvyšší súd rozhodol o odvolaní navrhovateľov voči prvému rozsudku krajského súdu v dotknutej veci a konštatoval, že: „*Svojim konaním krajský súd odňal navrhovateľom v 1/-175/ rade možnosť konať pred súdom, v dôsledku čoho nemohli uplatniť tie procesné práva účastníka konania, ktoré im Občiansky súdny poriadok dáva – neboli predvolávaní na pojednávania a nebol im doručený rozsudok krajského súdu, čím im bolo znemožnené podať prípadné odvolanie. Ide o pochybenie krajského súdu, ktoré je dôvodom na zrušenie napadnutého rozsudku.*“

50. Ústavný súd konštatuje, že síce uvedené najvyšší súd naozaj konštatoval, avšak nie v súvislosti s pochybením krajského súdu týkajúcim sa ustálenia okruhu účastníkov konania. V skutočnosti najvyšší súd v tomto uznesení otázku vydania rozhodnutia aj vo vzťahu k zomrelým účastníkom konania vôbec neriešil. V predmetnom uznesení sa najvyšší súd zaoberal výlučne tým, či navrhovatelia boli skutočne zastúpení spoločnými zástupcami (keďže v súdnom konaní neboli predložené plné moci) a či takéto zastúpenie bolo možné (s ohľadom na povahu konania a tiež na to, že zástupca môže byť za jednu osobu len jeden).

51. Nedostatok ústavnoprávnej argumentácie ako neodstrániteľný nedostatok ústavnej sťažnosti spôsobuje, že ústavná sťažnosť nemôže obstáť a musí byť odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nedostatok zákonom ustanovených náležitostí.

52. Keďže ústavné sťažnosti boli odmietnuté ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľov v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2022

Peter Straka
predseda senátu